

NO N'HI HA PROU AMB UNA CLAU

Tot va començar fa uns dies, exactament el dia del meu aniversari. Quan vaig llegir aquell anunci al diari vaig pensar que estava davant de la gran oportunitat que buscava des de feia tant de temps. Podia tenir a l'abast de la mà la solució de tots els meus problemes. Perquè allà ho deia ben clar: «Les dupliquem totes, amb mostra o sense». Era, sens dubte, el senyal que jo esperava.

Però una mica després ja m'havia envaït altra vegada el desànim. Podia tractar-se d'un manyà que exagerés per fer-se notar, ara que hi ha tanta competència i en qualsevol dels grans magatzems trobes una secció de duplicació de claus. Com podia saber si la pista era bona?

Vaig decidir passar pel despatx del diari on l'havia llegit. Vaig demanar que em deixessin consultar tots els exemplars de les dues setmanes anteriors. Però en cap no sortia l'anunci. Només hi sortia aquell dia, 29 de maig, precisament la data del meu aniversari. És clar que també podia haver passat que el manyà comencés a posar els anuncis aquell dia, i que continuessin els dies posteriors. Vaig decidir esperar.

Cada matí dels dies següents vaig esperar amb frisança l'arribada del diari. Res! L'anunci no hi va aparèixer mai més! El fet que només hi aparegués en una data tan assenyalada per a mi era un senyal inequívoc. Pagava la pena seguir aquella possibilitat!

Vaig agafar el telèfon i vaig marcar el número que deia a l'anunci. La veu masculina que em va respondre no tenia res d'estrany, era més aviat impersonal. Em va dir que tenia poca feina i que només obria la botiga als

matins, de dotze a dues. L'adreça era al carrer dos Anxos, 42. Tot coincidia! Tremolant d'emoció, vaig quedar que hi passaria l'endemà.

El cor no em cabia a la caixa del pit quan vaig arribar als baixos del número 42 del carrer dos Anxos. Vaig trucar a la porta i hi vaig entrar. Eren uns baixos petits i estrets, el típic local que lloguen alguns sabaters pegots per exercir el seu ofici. A l'altre costat del mostrador hi havia un home jove que em mirava amb curiositat. Li vaig dir:

—Bon dia. Jo sóc el qui va trucar ahir per telèfon, no se'n recorda? Li vaig dir que tenia un encàrrec difícil per fer-li.

—Ah, ja me'n recordo! Doncs, vostè dirà.

—Espero que no es rigui de mi. No estic boig. Però realment l'encàrrec que li vull fer no és gaire corrent.

—No es preocupi per això. Si jo li contés les coses que ja he fet!

—Doncs, miri... —Calia dir-ho de seguida, així que vaig prendre coratge i vaig continuar—: Jo fa anys que estic buscant una clau molt valuosa, i no l'he trobada mai. La clau de la felicitat! No la trobo i la meva vida és un infern. La necessito. Si no, no sé què faré...

—És només això? —em va interrompre el manyà—. Doncs si hagués vingut abans s'hauria estalviat molts patiments! La clau de la felicitat! No caldrà ni que s'esperí.

Com que va veure la meva expressió d'admiració, va continuar amb un somrís:

—Miri, fa uns mesos va venir aquí una noia rossa, més o menys de la seva edat, amb el mateix encàrrec que vostè. La feina em va treure temps i vaig

haver de fer moltes proves, perquè jo no sabia ben bé què volia. Vaig treballar més de dos mesos en aquella clau. Però finalment vaig acabar la feina. I, com faig sempre que tinc encàrrecs difícils, en previsió d'una nova petició, vaig fer-ne algunes còpies de reserva. Espero, que ara mateix li'n busco una.

Va remenar a la rebotiga i poc després va tornar amb un sobre de cartró gruixut, dins del qual hi havia una clau. Vaig pagar-ne una quantitat que em va semblar irrisòria. Li vaig donar les gràcies i vaig sortir al carrer, caminant de pressa. Vaig anar fins al passeig que voreja el mar i allí vaig buscar un banc solitari. Em vaig asseure i, amb moviments nerviosos, vaig obrir el sobre. Allí la tenia.

Era una clau molt bonica, gran, com les de les cases antigues, feta d'un metall brillant, daurat i lleuger. La clau de la felicitat! Ja la tenia. Ara tot canviaria!

Vaig començar a córrer per la platja, ple d'alegria, espantant les gavines. De sobte, vaig quedar parat. Acabava d'adonar-me'n! Vaig quedar xop d'una suor freda i vaig haver de recolzar-me en una roca propera. Totes les claus serveixen per obrir una porta, però necessiten un pany on poder-se introduir. Jo tenia la clau de la felicitat. Sí, però, i el pany? On era el pany que em permetria obrir la porta que dóna pas a un món diferent?

Em va agafar un fort desànim i vaig sentir llàstima de mi mateix. Vaig passar força estona recolzat a la roca fins que un raig de sol em va tocar la cara. Al cel s'obrien trossos de blau i, per un dels forats, el sol cremava amb ganes. Em vaig sentir amb nous ànims. Roma no es va conquerir en un dia!

Ben mirat, el que era important és que ja tenia la clau. Ara només faltava que se'm presentés l'oportunitat de trobar el pany i la porta adequada. I per

a això tenia una bona referència: la noia rossa que havia encarregat una clau com la que ara jo tenia. Segur que estava predestinat a trobar-la!

Des d'aleshores camino pels carrers de la ciutat mirant totes les noies rosses i amb ulls blaus.

Fins ara no he vist res d'especial en cap de les que he trobat. Però cal tenir paciència i continuar. Ningú no ha dit mai que aconseguir la felicitat fos una cosa fàcil!

Agustí Fernández Paz, *Contes per paraules*

1. Contesta aquestes preguntes:

- a) Quan celebra l'aniversari el protagonista de la història?
- b) Quina és l'adreça del manyà? Quin horari fa?
- c) Per què el protagonista creu que la seva vida és un infern?
- d) Com és la clau que li dona el manyà?

e) Què creus que aconseguirà realment el noi amb aquella clau? Assenyala

amb una X.

- ☐ Conèixer moltes noies.
- ☐ Obrir la porta de la felicitat.
- ☐ Recuperar l'esperança.
- ☐ Espantar les gavines.

2. Digues quins d'aquests refranys volen dir el mateix que la dita «Roma no es va conquerir en un dia»: Assenyala amb una X

☐ Qui bé busca, bé troba.	☐ Val més traça que força.
☐ Qui no sembla no cull.	☐ Feta la llei, feta la trampa.
☐ Qui vol peix, que es mulli el cul.	☐ Tots els extrems són dolents.

3. Explica què volen dir aquestes paraules. Si no les saps, busca-les al diccionari:

a) frisança:

b) pegots:

c) irrisòria:

4. Pensa i opina: Raona i escriu respostes llargues i ben argumentades.

– El protagonista de la història diu que aconseguir la felicitat no és una cosa fàcil. Hi estàs d'acord? Raona-ho:

– Creus que fa bé el protagonista de tenir paciència i continuar buscant?

– Quina és per tu la clau de la felicitat?

5. Explica com acabaries tu aquesta història: